

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/414/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617206964
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6617206964.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členov senátu JUDr. Petra Kviotka a JUDr. Janky Boroškovej, v spore žalobcu: R Collectors s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, zastúpený Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: Z. W., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XX/X, XXX XX I., štátny občan SR, o zaplatenie 3.254,31 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 8Csp/119/2017-69 zo dňa 23. 08. 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 8Csp/119/2017-69 zo dňa 23. 08. 2017 vo výroku, ktorým súd žalobu žalobcu sčasti zaplatenia zmluvného úroku vo výške 19 % ročne zo sumy 3.254,31 Eur od 01.04.2017 do zaplatenia zamietol (II. výrok) ako aj v závislom výroku o trovách konania (III. výrok) p o t v r d z u j e .
- II. V ostatnej odvolaní nenaľadnutej časti (I. výrok) zostáva rozsudok súdu prvej inštančie nedotknutý.
- III. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštančie žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 3.254,31 Eur, dlžný úrok z istiny do 31.03.2017 vo výške 1.206,16 Eur, úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 3.254,31 Eur od 01.04.2017 do zaplatenia v splátkach vo výške 100 Eur mesačne, ktoré sú splatné ku 20.dňu v mesiaci; prvú splátku zaplatí do 20.dňa v mesiaci nasledujúcom v mesiaci v ktorom rozsudok vo veci samej nadobudne právoplatnosť a pod stratou výhody mesačných splátok (I. výrok). Súd prvej inštančie ďalej žalobu žalobcu sčasti zaplatenia zmluvného úroku vo výške 19 % ročne zo sumy 3.254,31 Eur od 01.04.2017 do zaplatenia zamietol (II. výrok) a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu (III. výrok).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštančie uviedol, že z vykonaného dokazovania, po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti tak, ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 191 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) mal preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná sčasti. Žalobca eviduje voči žalovanému nezaplatenú istinu 3.254,31 Eur a žiadal zaviazat ho na zaplatenie tejto sumy. Žalobca sa v spore domáhal od žalovaného aj zaplatenia zmluvného úroku z úveru vo výške 19,00 % p.a., ktorý bol dohodnutý v Zmluve o úvere a žiadal ho zaplatiť z istiny 3.254,31 Eur od 01.04.2017 zaplatenia. Súd prvej inštančie mal ďalej preukázané, že žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 16.05.2014, čo vyplývalo aj z listinného dôkazu, ktorý je súčasťou spisu. Súd prvej inštančie bol toho názoru, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru patria veriteľovi len do predčasnej splatnosti dlhu. Po predčasnej splatnosti dlhu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a povinnosť platiť dohodnuté úroky z úveru dňom splatnosti dlhu zaniká. Záväzok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnutý úver je hlavným záväzkovým vzťahom. Úrokový záväzkový vzťah je

vedľajším akcesorickým peňažným záväzkom k hlavnému záväzku. Splnením hlavného záväzku alebo iným zo spôsobov jeho záväzku, zaniká i akcesorický záväzok úrokov (rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 3Co/85/2013, rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Obo/143/98). Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobcu sčasti zaplataenia dohodnutého zmluvného úroku vo výške 19,00 % p.a. zo sumy 3.254,31 Eur od 01.04.2017 do zaplataenia zamietol. Žalobca si tiež uplatnil voči žalovanému úroky z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 3.254,31 Eur od 01.04.2017. Súd prvej inštancie mal preštudovaním spisu preukázané, že k predčasnému splateniu dlhu došlo dňa 16.05.2014 a Zmluva o úvere č. 0772818788 bola uzatvorená dňa 04.10.2011. Pretože vznikol záväzkový vzťah pred 01.02.2013 a k omeškaniu došlo po 01.02.2013, mal žalobca nárok na úroky z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 3.254,31 Eur od 01.04.2017 do zaplataenia. Pretože žalobca žiada úroky z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 3.254,31 Eur až od 01.04.2017 do zaplataenia, súd prvej inštancie takto uplatnenému nároku vyhovel. Súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené preto priznal žalobcovi istinu vo výške 3.254,31 Eur, dlžný úrok z istiny do 31.03.2017 vo výške 1.206,16 Eur a úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 3.254,31 Eur od 01.04.2017 do zaplataenia. V súlade s § 232 ods. 3 CSP súd prvej inštancie rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť dlžné sumy a úrok z omeškania v lehote 3 dní od právoplatnosti odvolaním napadnutého rozsudku. V súlade s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca voči zamietavému výroku II., ktorým súd žalobu zamietol do nároku na úrok po zosplatnení úveru. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v tejto časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby rozsudok zmenil a žalobe v tejto časti vyhovel a aby žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania. Namietal, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že vec nesprávne právne posúdil, keď mu rozsudkom nepriznal nárok na zmluvný úrok po zosplatnení. Žalobca mal za to, že uvedený záver súdu sa neopiera o žiadne zákonné ustanovenia a odporuje platnému právu. Žalobca ďalej poukázal na ust. § 497 Obchodného zákonníka, pričom podľa ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ktorým sa zmluva o úvere riadi, platí, že veriteľ má nárok na úroky až do času riadnej úhrady poskytnutého úveru. Z obsahu uvedeného ustanovenia, nie je podľa žalobcu možné dospieť k takému záveru, že veriteľ nemá v prípade zosplatnenia úveru nárok na zmluvný úrok. Podľa bodu 9.2 (i) Obchodných podmienok môže v prípade omeškania dlžníka banka požadovať splatenie celej istiny úveru vrátane príslušenstva, čím sa celý úver stane predčasne splatným, v takom prípade banka je oprávnená úročiť nespustenú pohľadávku banky, a to až do jej úplného splatenia zmluvnou úrokovou sadzbou a sadzbou úroku z omeškania. Uvedené ustanovenie neupravuje, že úrok z omeškania vylučuje zmluvný úrok veriteľa alebo, že omeškaním dlžníka zaniká právo veriteľa na zmluvný úrok. Podobne nevyplyva záver súdu ani z ust. § 565 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplataenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Teda zosplatnenie úveru je právom veriteľa jednostranne zmeniť termín splatnosti úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníkom. Pokiaľ platí, že dlžník je povinný platiť zmluvný úrok vo vzťahu k jednotlivej splátke až do času riadneho splatenia, nie je dôvodný taký výklad, že v prípade zmeny splatnosti jednotlivej splátky (zosplatnenia úveru), povinnosť platiť zmluvný úrok až do času riadnej úhrady dlžnej sumy zanikla. Takýto výklad by bol absurdný, keďže privodením stavu predčasného zosplatnenia úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka, by sa postavenie dlžníka zvýhodnilo, v porovnaní s jeho postavením v prípade, ak by povinnosť neporušil. Dlžník by sa vyhol plateniu zmluvných úrokov v sadzbe určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu. Ani sankčný úrok nie je kompenzáciou veriteľa za poskytnutie úveru. Zmluvný úrok je totiž odplatom (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí tak ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Žalobca poukázal na prístup NS ČR, ktoré nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru veriteľom priznáva (napr. rozhodnutia NS ČR sp. zn. 32Cdo/3830/2014, sp. zn. 31Cdo 2851/1999, sp. zn. 32Cdo 2782/1999 ....). Žalobca mal zato, že súd postupoval v rozsahu nad rámec zákona, nakoľko vyvodzoval vlastné závery opierajúc sa len o všeobecne nezáväzné rozhodnutie iného súdu, pričom jeho správnosť, či zákonnosť v tomto prípade nebola skúmaná. Záväzok zanikne až jeho splnením resp. iným spôsobom zániku, preto pokiaľ hlavný záväzok nezanikol, nezaniklo ani zmluvné úročenie a žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi aj zmluvný úrok z dlžnej sumy.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací preskúmal napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 379 CSP a § 380 CSP, prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (II. výrok) je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP. Odvolací súd potvrdil aj závislý výrok o trovách konania (III. výrok).

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu zodpovedá náležite zistenému skutkovému stavu, rozhodnutie je odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dňa 04.10.2011 bola medzi veriteľom - právnym predchodcom žalobcu Poštová banka a.s. a žalovaným uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere (s prihliadnutím na povahu účastníkov zmluvy, obsah zmluvy a vopred pripravený obsah zmluvy na predtlačnom formulári) podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na úverový vzťah medzi veriteľom a dlžníkom je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva, ustanovenia Občianskeho zákonníka, hoci bola uzatvorená podľa ust. 497 Obchodného zákonníka. Vo vzťahu k potrebe aplikácie ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v čase rozhodovania (k 23.08.2017) okresnému súdu iné posudzovanie danej veci platný právny stav ani neumožňoval. Novela ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa stanovila jednoznačne, že „na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“.

9. Predmetom odvolacieho konania je uplatnený nárok žalobcom na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 19 % ročne zo sumy 3254,31 Eur od 1.4.2017 do zaplatenia. Žalobca uplatnil nárok z dôvodu, že žalovanému bol poskytnutý úver, žalovaný úver riadne a včas neplnil, preto právny predchodca žalobcu v zmysle § 565 zák. č. 40/1964 Zb., vyhlásil dňa 16.05.2014 úver za predčasne splatný. Bolo nesporne v konaní, že ide o spotrebiteľskú zmluvu.

10. Súd prvej inštancie v tejto časti nárok žalobcu zamietol, pričom na zistený skutkový stav použil správne ustanovenie zákona, a toto správne aplikoval. Prijaté rozhodnutie okresného súdu neodporuje platnej zákonnej úprave. Úver je odplátnym právnym úkonom, odplatu (cenu) predstavujú spravidla úroky. Úroky ako odplata sú odlišný inštitút oproti úrokom z omeškania (úroky z omeškania majú sankčnú povahu). Okresný súd správne uzavrel, že ide o situáciu, kedy dohodnuté - zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti úveru (jeho splátok) a od splatnosti je dlžník v omeškani a je povinný platiť úroky z omeškania. Aj odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/98, podľa ktorého zmluvný úrok patrí veriteľovi iba do splatnosti dlhu. Rozhodnutie Ústavného súdu, (sp. zn. IV ÚS 476/2012) sa týmto nárokom tiež zaoberalo, a teda možno povedať, že uplatnený nárok prešiel testom ústavnosti. Spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere predurčuje aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka nielen na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ale aj na posúdenie všetkých iných právne relevantných skutočností z právneho vzťahu založeného touto zmluvou, i keď ide o absolútny obchod v zmysle Obchodného zákonníka. Ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ktoré veriteľovi umožňuje pohľadávku plnenú v splátkach zosplatiť, ak to bolo dohodnuté, nepojednáva o žiadnych ďalších nárokoch veriteľa voči dlžníkovi, teda aj v tomto prípade prichádza do úvahy aplikácia ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nárok veriteľa na úroky z omeškania. Z dikcie zákonného ustanovenia § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by bol veriteľ oprávnený po zosplatnení celého dlhu (istiny, poplatkov a úrokov) požadovať okrem zákonom prípustných sankčných prostriedkov z omeškania dlžníka aj úroky z dlžnej sumy. V nadväznosti na uvedené je potom následne nutné vychádzať ustanovenia § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého jednoznačne vyplýva, že dochádza aj k modifikácii peňažného nároku veriteľa, pretože zákon ustanovuje, že pokiaľ ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení už len úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Z dikcie uvedeného zákonného ustanovenia § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka tak nevyplýva, že by bol veriteľ oprávnený po zosplatnení celého dlhu (vrátane istiny, poplatkov a dovtedajší úrokov zosplateného dlhu)

požadovať okrem zákonom prípustných sankčných prostriedkov z omeškania dlžníka aj úroky z dlžnej sumy.

11. Odvolateľ v odvolaní odvodzuje svoj nárok z ustanovenia § 503 ods. 3 ObZ.. K uvedenému treba uviesť, že z hypotézy danej normy možno vyvodiť, len to, že upravuje úplne odlišný vzťah a síce situáciu, keď dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, teda právna norma neupravuje situáciu po zosplatnení úveru veriteľom. Ani ustanovenie § 503 ods. 1 ObZ nerieši otázku za aké obdobie sa platia kapitálové úroky.

12. Dohodnuté úroky sú cenou za oprávnenie užívať veriteľov kapitál počas dohodnutej doby. Keďže ale po zosplatnení úveru dlžník už toto oprávnenie nemá, nemôže byť povinný zaň platiť. Odvolací súd udáva, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav, že požičaná suma istiny sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav (poskytnutie lehoty na postupné splácanie) patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis. V danom protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z.

13. K tvrdeniu odvolateľa v odvolaní, že nepoctivý dlžník je zvýhodňovaný, odvolací súd udáva, že veriteľ pristúpil k zosplatneniu úveru, t. j. vybral si jednu z možností, ktoré mu umožňuje zákon, mohol však využiť iné zákonné prostriedky, napr. ponechať vzťah bez zmeny, odstúpiť od zmluvy ... Na doplnenie odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní pozície dlžníka, ktorý by podľa niektorých názorov porušením povinnosti získal výhodnejšie postavenie oproti dlžníkom, ktorí svoje záväzky plnia riadne, nakoľko sa zbavil povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie (úroky) je potrebné brať do úvahy aj následok tohto porušenia, ktorým je skoršia ako pôvodne dohodnutá splatnosť celej pohľadávky. Dlžník v tomto prípade síce nemá povinnosť platiť (zmluvné) úroky, na druhej strane stráca výhodu splátok a je povinný zaplatiť

celý dlh naraz a skôr, ako bolo pôvodne zjednané. Z pozície veriteľa to znamená, že síce stráca nárok na úroky, ale na druhej strane veriteľ má nárok na zaplatenie celého dlhu naraz bez čakania na jeho úhradu, ako je to v prípade postupného splácania. Otázka rýchleho vymoženia dlhu je spojená s predzmluvnou aktivitou (získovanie platby schopnosti klienta) a zabezpečením úveru. Navyiac súdu ani nie je zrejmé, čo veriteľ sledoval, keď k vyhláseniu predčasnej splatnosti pristúpil podľa tvrdenia žalobcu už 16.05.2014 a návrh na súd bol podaný 02.05.2017 (t.j. skoro 3 roky), pričom dátum konečnej splatnosti bol dohodnutý na deň 20.10.2017.

14. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na rozhodnutia NS ČR odvolací súd udáva, že s prihliadnutím na čl. 3 základných princípov CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax treba zahrnúť rozhodnutia dovolacieho súdu, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017). Odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov SR, napr. Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12.05.2015 sp. zn. 16Co/322/2015, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.06.2015 sp. zn. 6Co/190/2014. Dôležité je poukázať aj na judikatúru, konkrétne rozhodnutie NS SR publikované ako R 59/98, v zmysle ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, v danom prípade do dňa predčasnej splatnosti, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť už iba úroky z omeškania (ďalej rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Odo 143/98; rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/85/2013).

15. Pokiaľ žalobca v prvoinštančnom konaní netvrdil, že by platenie úroku po zosplatení bolo dohodnuté medzi účastníkmi zmluvy, ako to uvádza v odvolaní, ide o prostriedok procesného útoku, ktorý nemožno v odvolacom konaní použiť, žalobca ani len netvrdil, že by boli splnené podmienky v súlade s § 366 CSP. Týmto tvrdením žalobcu v odvolaní sa potom odvolací súd nemohol zaoberať.

16. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku ako aj súvisiacom III. výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil.

17. Rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku ponechal nedotknutý bez preskúmania v zmysle § 367 ods. 2 CSP.

18. O trovách dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vzniklo mu proti žalobcovi právo na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Zo spisu však odvolací súd zistil, že žalovanému žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, preto mu odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu dovolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).